

Orlická Běhavka 2011

Těsně před letošním běžkařským svátkem zavítala do našich krajín silná obleva. V nížinách se teploty pohybovaly kolem 8 stupňů nad nulou a příležitostně přšelo. Při stoupání na příjezdové silnici na Šerlich pak teploměr v autě postupně ubíral stupeň za stupněm, až v sedle pod Masarykovou chatou skončil na teplotě 1°C. Tento stav pak příliš nenahrával klasickým lyžařům, kteří jen těžko volili správnou směs na skluznici. Vidět byly pokusy s klistrem a dále rozsáhlá barevná škála klasických vosků. Výjimku tvořila trojce bruslařů, bratři Šebelovi a já a potom také Martin, který se k žádnému stylu nehlásí; jeho lyže připomínají solidní sjezdovky a maže zásadně parafínem za studena.

Počasí bylo nádherné, horské. Mlha až mrholení a lezavý vítr v korunách ojíněných smrků, který hrozil udeřit na otevřeném hřebeni plnou silou.

Účast na závodě se po dvou silnějších ročnících trochu propadla po té co se některé rodiny vydali na soustředění na blízký východ, do Kanady, do Japonska do Harachova a do porodnice. Přinejmenším poslední varianta však dává naději na nárůst účastníků do budoucna.

Na start i tak nastoupilo 14 borců odhodlaných porvat se s horským nečasem. Andulka zajistila časomíru a startovní výstřel a šlo se na to.

Z první ruky mohu poreferovat především o dění na čele závodu: Ze zvyku jsem vyrazil lážo plážo se zlatou medailí připravenou v kapse. Když jsem v cárech mlhy začal hledat výhledy do kraje, zarazilo mne, že za mnou s jistou lehkostí bruslí Vlk (Petr Šebela). S jistým sportovním zájmem jsem to kvitoval a zrychlil jsem. Po chvíli se ohlédnu a Vlk stále za patkami. Pocítil jsem jisté překvapení a nasadil rychlejší styl jedna-jedna. Na Velké Deštné jsem se vrhl z kopce a jedním okem zahlédl Vlka s malým odstupem za mnou. Po svižném sešupu a ostré zatáčce jsem nabyl dojmu, že mlha Vlka pohltila. Ovšem ten se po chvíli opět objevil v závěsu. Překvapení tak vystřídalo zděšení a po obrátce již spíše apatie. V této fázi mne také Vlk vystřídal ve vedení, což byla pro mne poněkud neobvyklá situace. Nicméně v udávání tempa jsme se posléze střídali a oba střádali plány na závěrečný útok při výstupu na Masaryčku.

Závěrečný sešup jsem ještě rozpálil, k silnici dojel s malinkým předstihem, který jsem ztratil zouváním a posléze jsem svůj čtvrtý titul probendil v bláhové představě, že na lyžích to stoupá lépe. Vlk tak s převahou zvítězil. Jako závodník jsem pochopitelně plakal, ale jako organizátor jsem byl spokojený, že Běhavka nabrala nových obrátek a také rekordní tabulka byla přepsána.

Dále tu máme vyprávění obhájce titulu běžavců nad 50 let, který letos rozhodně nejel systémem start – cíl:

„Dne 5. 2. 2011 pak přišlo vyvrcholení zimní sezóny, tedy Orlická běhavka. Dlouho jsem se na ni chystal v představě, že odčiním potupu z Velké kunratické, kdy mne předběhla celá rodina Popíkovíc. Tentokrát jsem si fakt věřil. Ovšem jenom do prvních metrů na trati. Hned po startu jsem zjistil, že jsem opět, tentokrát úplně, promazal, lyže vůbec nestoupaly, vše jsem dřel rukama nebo stromečkem. Když mne po pár metrech došla Azalka a držela se mnou, ještě to nebylo tak zlé, ale když mne za chvíli předběhla Ája (a Azalka se jí chytila) a zmizely někde v dáli a za chvíli dokonce i Slezák starší, kterému jsem vloni nadělil asi hodinu, tak jsem to chtěl vzdát. Bylo to ukrutné utrpení a jenom protože jsem nechtěl být prohlášen za

srabíka, jsem řekl, že nějak doběhnu, i když budu zjevně poslední. Popík byl tou dobou ještě za mnou, ale stále se dotahoval. Jednou už mne málem měl, ale škobrtl a upadl, čímž zas ztratil pár metrů. Těsně před vrcholem Deštné mne ale již dohnal a předběhnul. Já jsem se za ním chvílí vezl ještě do konce v silném protivětru a pak naštěstí přišly moje chvíle. Lyže mi sice vůbec nestoupaly, ale z kopce jely pěkně a tak jsem v následujícím sjezdu předjel Popíka i Áju, na dlouhé rovince jsem se pak pomalu přibližoval k Liboru Slezákovi a k Azalce. Na sjezdu k otočce jsem je předjel a vytvořil si docela slušný náskok, ale hlavně jsem došel k závěru, že jediná možnost je, jak se do kopce neseďrít a nenechat se zase všemi předběhnout, je sundat lyže a jít po botech. To jsem udělal a tím jsem si náskok udržel, navíc jsem ho dokonce zvětšil, pak na rovině jsem dokonce trošku z nouze bruslil, do kopce na Velkou Deštnou jsem opět vyšel pěšky a z kopce mi to zas už pak krásně jelo. Všem shora jmenovaným jsem tedy nakonec ujel asi o 10 minut a byl jsem jen 3 minuty za Evičkou, což docela šlo. Kája, Petr a Jana byli ještě další kus za mnou. Takže na tu bídu nakonec docela slušný výsledek, ve své kategorii nad 50 jsem zvítězil, Jana v této kategorie byla také první (jediná závodnice), takže jsme měli dvě zlaté a naše rodina docílila velkých úspěchů. Potupu z Kunratické se tedy podařilo alespoň částečně odčinit. Už se všichni těšíme na triatlon, kde jsou síly vyrovnané.

Toliko tedy tátovy zážitky. Z dalších událostí je třeba vyzdvihnout, že na rozdíl ode mne Evička obhájila svůj titul v ženské kategorii a vyrovnala tak můj rekord v počtu titulů. Martin se vrátil po roční pauze na své oblíbené bronzové místo a to po absolvování trati bez čepice bos (tedy bez rukavic). Na trati se odehrávala i další dramata. Například Azalku prý odvál vítr, bohužel to nebylo ve směru závodu, takže nic nezískala, naopak se musela sbírat ze země. Zajímavý postoj k závodu pak zaujal Petr Písař, který odmítal předběhnout Karla Plavce s konstatováním, že „to se nedělá!“

Boj mimo trať, avšak neméně důležitý svedla také Andulka, která se pro nás v restauraci snažila udržet prázdný salónek proti třiceti chlapům z horské služby. Nakonec jej alespoň vyměnila za velký stůl v hlavním sále. Vyhodnocení závodu tak mělo rozsáhlé publikum z řad přítomných hostů.

Vítek